

På den anden side vil jeg sige, at der ikke skal være tvivl om, at Venstre selvfølgelig står ved det løfte, vi gav danskerne op til afstemningen i 1993. Vi vil ikke gå videre i EU-samarbejdet om forsvar, fælles mønt, det retlige samarbejde og unionsborgerskabet, før danskerne er blevet spurgt ved en folkeafstemning.

Til gengæld vil vi så opfordre regeringen til at glemme alt om undtagelserne, mens regeringsforhandlingerne står på, og det kan jeg forstå at hr. Ove Fich er enig i. Så det glæder mig da, at man har rykket sig lidt på det punkt i regeringen, så man altså nu føler sig fuldstændig frigjort af de danske undtagelser, så længe man sidder ved regeringsbordet på konferencen.

Det, der selvfølgelig er væsentligt for Danmark ved den regeringskonference, der starter ved nytår, er, at vi medvirker til at sikre, at EU-Traktaten bliver bedst mulig set fra et dansk synspunkt.

Og for Venstre at se er det klart i dansk interesse, at vi har et effektivt europæisk samarbejde, og vi mener også, det er i dansk interesse, at Unionen tilpasses de nye opgaver, der trænger sig på. Det er vigtigt for os, at det, man arbejder for, for det første er udvidelsen; det har vi før diskuteret her i salen. Men der er for Venstre at se også andre emner, der trænger sig på ved regeringskonferencen, først og fremmest en fælles forsvarspolitik.

Det er en ejendommelig situation at stå i: Vi har krig i Europa, i Jugoslavien, men vi har ikke fundet sammen i de europæiske lande om en fælles forsvarspolitik – og det i en tid, hvor amerikanerne har trukket følehornene til sig. Selv om vi naturligvis stadig væk har NATO-samarbejdet, som skal sikre stabilitet over Atlanten, må vi naturligvis inden for dette NATO-samarbejde have et fælles forsvarssamarbejde i Europa.

Et andet område, der er væsentligt, er en styrkelse af flygtninge- og politisamarbejdet. Der er som bekendt uro både syd og øst for os. Der er stigende mafiaproblemer, bl.a. østfra, og derfor mener vi, at det også må være et punkt, man tager op på regeringskonferencen, og hvor det gælder om at styrke samarbejdet. Venstre ser gerne, at dele af det retlige samarbejde bliver flyttet fra søjle 3, som er mellemstatsligt, over i det egentlige EU-samarbejde i søjle 1.

Et tredje punkt, der er vigtigt, er, at vi får klargjort, hvad de individuelle rettigheder for borgerne i EU er. Og det er så unionsborgerskabet. Vi synes faktisk, at det er en god idé, at man

i den kommende traktat understreger, at der er nogle individuelle rettigheder, som man som borger i Unionen har – naturligvis i forlængelse af det nationale borgerskab.

Jeg har allerede nævnt tre af undtagelserne, som vi mener det er vigtigt at man bevæger sig væk fra i forbindelse med regeringskonferencen, fordi det faktisk er i dansk interesse, at unions-samarbejdet bliver styrket på disse områder.

Det fjerde punkt, den fælles mønt, er ikke til debat på regeringskonferencen. Det ligger fast, at den skal træde i kraft senest i 1999, og derfor er vores undtagelse på det punkt også for os at se absurd. Den er ikke tidssvarende.

Hvis jeg skal konkludere om regeringskonferencen set fra Venstres synspunkt, er netop de områder, hvor Danmark har undtagelser, særdeles vigtige i EU-samarbejdet. EU er og har altid været et politisk samarbejde, og derfor ser vi frem til forbedrede muligheder for at føre en europæisk politik efter traktatrevisionen.

Regeringen har ved flere lejligheder lagt op til en åben debat, og vi er enige i, at en åben debat om EU er væsentlig. Det, vi savner, er, at regeringen sætter gang i debatten. Det er korrekt, som der står i det dagsordensforslag, som hr. Ove Fich lige har læst op, at forhandlingerne er gået i gang mellem partierne, men det, der gør disse forhandlinger noget ejendommelige i forhold til forhandlinger, man i øvrigt fører i dette hus, er, at der ikke foreligger et udspil til forhandlinger. Og når der ikke foreligger et udspil fra regeringen til forhandlinger til EU-regeringskonferencen, er det altså ikke noget, der befordrer en god debat.

Så vi vil kraftigt opfordre regeringen til at skynde sig at finde sammen og fremlægge et regeringsforslag til forhandlingerne – et regeringsudspil, som vi så kan diskutere i åbenhed både mellem partierne, men også nok så meget med befolkningen.

Det er også vigtigt for debatten, at regeringens holdning til undtagelserne kommer frem. Jeg finder det helt ejendommeligt, at man sagde ja til det, der er blevet de danske undtagelser i 1992. Der sagde man ja til den fulde og hele Maastricht-Traktat fra regeringspartiernes side. I 1993 sagde man ja til Traktaten med de fire SF-undtagelser, og så står vi her 2 år efter i 1995, og man har stadig ikke kunnet tage stilling til noget som helst vedrørende de fodnoter, som man fik ind i huj og hast i løbet af et år i første omgang. Det er ødelæggende for den danske debat, at danskerne ikke aner, hvad regeringen